

“ TERZİ, BARDAĞA GİRDİ”

Ünlü Şark klasiklerinden Keykavus’um Kabusnâme’sinde geçer. Bağdat’ın meşhur terzilerinden biri, Bağdat’ın en işlek caddelerinden birinde terzi dükkânı açar. Dükkânında, kumaşları kesip biçtiği masanın kenarına da bir bardak koyar. Caddede ne zaman bir cenaze geçse yerden bir taş alır, o bardağa bırakırdı. Her ayın sonunda da bardağı boşaltır, taşları sayardı ve böylelikle o ay Bağdat’tan ne kadar ölü çıktığını öğrenmiş olurdu. Taşları boşalttıkça bardağı yine aynı yere koyardı ve her ölü geçtiğinde o bardağın içine bir taş bırakırdı. Bunu hep yenilerdi... Ay başında bardağı boşaltırdı. Böylece, o ayda kaç ölü çıktığını tespit etmiş olurdu. Bu terzi, bu işi kendine âdeta hobi edinmişti

Bir gün, bu terzinin de eceli gelir ve ölür. Müşterilerden biri, bir gün elbise diktirmek için terzinin dükkânına geldiğinde, terzi dükkânın kapalı olduğunu görür, terzinin komşusuna terzinin nereye gittiğini sorar. Terzinin komşusu: “ Terzi de bardağa girdi .” der. Adam, bir şey anlamayınca terzinin komşusu :“ Rahmetli, her ölü bu yoldan geçtiğinde bardağa bir taş atardı. Zaman da onun bardağına, onun yerine bir taş bıraktı.” diye izah eder.

Keykavus, bu hikâyeyi anlattıktan sonra hikâyenin sonunu şöyle bağlar: “ Ey oğul! Nerde olursan ol, Yüce Allah’ı, unutma. İbadette de olsan, günah işlerken de olsa Allah’ı anadır. Çünkü ibadette Allah’ı anarsan güçlü, günahta anarsan belki Allah’ı andığın için günahattan sakınırsın. Öyleyse, her an ecelini yakın bil, ölümü unutma. Bir gün, sen de terzi gibi bardağa gireceğini unutma. Allah’la beraber ol, ondan gafil olma!” der.

İpek böceği, kendi hapishanesini kendisi kuruyor. Sonra da onun içinden çıkmak için ne türlü mücadeleler verdiğini ipek üreticileri çok iyi bilirler. İpek böceği kendi ördüğü kozasının farkına sonradan varıyor ve hapishanesinden büyük uğraşlar sonucunda çıkıyor. Hürriyetine kavuşuyor. Çıkamayanların hâlini biliyorsunuz... Daha iyi ipek elde etmek için ateşte kaynayan kazanların içine atılıyorlar ve kendi kurduğu hapishanede, kızgın sular içinde kendi tuzacağına düşüp kaynatarak can veriyorlar.

Düşündüm ki insanların ipek böceğinden bir farkı var mı? diye. İnsanlar da, maalesef; **benlik, kudret, servet, şöhret ve şehvet** liflerinden kendi hapishanelerinin demir parmaklıklarını kendileri örüyor ve kuruyorlar. Kurdukları hapishanenin farkına bile varamıyorlar. Bu hapishane hayatı fitratlarını değiştiriyor ve gösterişli hapis hayatı, kendilerini sarhoş ediyor. Buradan çıkmayı hiç akıllarına getirmiyorlar. Günü gelince birileri bu hapishaneye girmek için ya ellerinden tutup çıkarıyorlar ya da ayaklarını kaydırıyorlar. Onları, bir şekilde hapishaneden çıkarıyorlar. Çünkü, bu hapishanenin dünyada müşterisi çok... Hapishanesinde tatlı hayatını sürdüren

bu mahkûmlar, sahip oldukları bu imkânları kendi aklı ve kendi alın teriyle elde ettiklerini sanıyorlar. Bilmiyorlar ki bu imkânlar Allah'ın kendilerine verdiği bir lütuftur. Bu lütufların çok büyük manevi sorumlulukları vardır. Bu sorumlulukları yerine getiremezlerse; kendilerini iki türlü hapisane bekliyor: Birincisi: Dünya hapisanesi. İkincisi: Ahiret hapisanesi. www.kadirkeskin.net

Not: Köşe yazarımız Kadir Keskin, TEOG sınavları öncesinde Borlu Gazi Ortaokulu öğrenci velileriyle beraberdi.